

ЗАКОН В СЕРДЦЕ

Мы с детства знаем, что читать чужие письма нехорошо. И тому есть как минимум две причины. Во-первых, это неэтично, а в некоторых случаях даже противозаконно. Во-вторых, читая чужое письмо, мы можем неправильно понять его смысл. Когда незнакомый человек пишет

другому, также незнакомому нам человеку, то отдельные, понятные лишь им выражения могут быть трудными для нашего понимания. Однако письма, написанные апостолами христианским общинам и включенные в канон Священного Писания, читать нам не только не возбраняется, но даже рекомендуется.

2

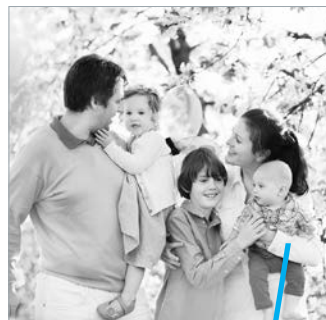
Зворотній бік
свободи

4

Причина
слабости Церкви

10

Занятым мамам
нужна церковь

11

Непереборне
бажання навчатися

12

Мы с детства знаем, что читать чужие письма нехорошо. И тому есть как минимум две причины. Во-первых, это неэтично, а в некоторых случаях даже противозаконно. Во-вторых, читая чужое письмо, мы можем неправильно понять его смысл. Когда незнакомый человек пишет другому, также незнакомому нам человеку, то отдельные, понятные лишь им выражения могут быть трудными для нашего понимания.

ЗАКОН В СЕРДЦЕ

Однако письма, написанные апостолами христианским общинам и включенные в канон Священного Писания, читать нам не только не возбраняется, но даже рекомендуется. Прочтем небольшой отрывок из такого письма – Послания апостола Павла общине христиан в Риме. Ни автор, ни его адресат не были бы против этого, а потому вопрос этичности нашего поступка отпадает. Но вторая проблема – понимание написанного – остается, и нам необходимо ближе познакомиться с автором этого письма и его первыми читателями.

АПОСТОЛ ЯЗЫЧНИКОВ

Павел не был просто евангелистом. Перед ним стояла весьма непростая задача. Он был апостолом язычников и проповедовал далеко за пределами Иерусалима. Поскольку фронт работ был очень велик, Павел придерживался определенной тактики. Он проповедовал в больших городах, таких как, например, Коринф, из которых весть легко расходилась по окрестным городам и селениям. Находясь в Коринфе, Павел написал свое Послание к римлянам. Целью апостола было проповедовать в Риме, который считался столицей мира того времени. Будучи центром великой империи, Рим распространял свое влияние на все сферы жизни: политическую, экономическую, культурную и даже религиозную. Проповедовать в Риме означало проповедовать всему миру.

Как правило, Павел писал послания общинам, которые образовались благодаря его деятельности или в которых ему довелось проповедовать. Однако на момент написания Послания к римлянам он еще не побывал в Риме. Скорее всего, эту общину образовали те, кто был обращен во время праздника Пятидесятницы в Иерусалиме. Предположительно, в Риме была не одна община христиан, а несколько, и собирались они в домашних церквях в разных частях города. В состав этих

общин входили как выходцы из иудаизма, так и бывшие язычники. На этот факт стоит обратить особое внимание, так как он связан с контекстом отрывка, который мы будем читать.

Христиан из язычников в этих общинах было значительно больше, чем выходцев из иудаизма, так как в конце 40-х годов многие иудеи были изгнаны из Рима. Но если экс-язычники преобладали количественно, то бывшие иудеи (как они считали) – качественно. У иудеев был особый повод для самовозвышения – Закон. Закон для иудея был не просто Божьим предписанием моральных норм поведения, но причиной для национальной гордости и залогом спасения. В ответ язычники оправдывались тем, что с иудеев, имеющих Закон, и спрос больше, а они, не имеющие Закона, осуждению не подлежат.

они показывают, что дело закона у них написано в сердцах, о чем свидетельствует совесть их и мысли их, то обвиняющие, то оправдывающие одна другую, – в день, когда, по благовествованию моему, Бог будет судить тайные дела человеков через Иисуса Христа» (Рим. 2:12-16).

Представьте себе реакцию потомственных иудеев, услышавших эти слова. Павел намекает на то, что они, имеющие Закон уже много веков, не исполняют его, а поэтому не спасутся. А какой-нибудь язычник, который ни разу не переступал порога ни синагоги, ни домашней церкви, который не видел, не слышал и не читал Закона, может спастись. Апостол Павел говорит об исполнении некоего закона, «написанного в сердце». Но что это за закон?

Ученые, изучающие нравы и обычаи нецивилизованных племен и народностей, утверждают, что до сих пор не было найдено ни одного даже самого дикого племени, которому были бы чужды те или иные понятия о нравственности, добре и зле. Полностью оторванные от цивилизации, не имеющие никаких контактов с внешним миром дикари имеют такие же представления о добре и зле, что и мы: большинство из них считает, что нельзя убивать себе подобных, брать чужое, что нужно с уважением относиться к родителям и старикам, помогать нуждающимся. Многие из этих племен имеют столь же высокие понятия о добре и зле, как и наиболее развитые и культурные народы.

Апостол Павел говорит, что даже те, кто не знал писанный Закон, имели в сердцах своих закон неписанный, то есть обладали инстинктивным, хотя и частичным знанием добра и зла. Во времена апостола Павла в греческой культуре было популярным учение такого философского направления, как стоицизм. Стоики говорили, что во Вселенной действуют определенные законы, нарушение которых навлекает на человека разные беды. Это законы здоровья, моральные законы, регулирующие образ жизни. Философы называли эти законы

Если вопрос о Законе, написанном в моем сердце, останется лишь крылатой фразой, то меня ожидает та же участь, что и многих иудеев в прошлом и многих адвентистов в будущем

ЗАКОН, НАПИСАННЫЙ В СЕРДЦЕ

Именно к такой необычной аудитории обращается апостол Павел: «Те, которые, не имея закона, согрешили, вне закона и погибнут; а те, которые под законом согрешили, по закону осудятся, – потому что не слушатели закона праведны пред Богом, но исполнители закона оправданы будут; ибо когда язычники, не имеющие закона, по природе законное делают, то, не имея закона, они сами себе закон:

фузис, то есть природа, и призывали человека жить в согласии с ней. Аристотель говорил: «Культурный и свободный человек будет вести себя так, как будто он сам является для себя законом».

Павел видел мир разделенным на две группы людей: иудеев, имеющих свой Закон, данный им непосредственно Богом и записанный для того, чтобы каждый мог о нем узнать, и неиудеев с внушенным им Богом знанием добра и зла. Ни те, ни другие не могли претендовать на освобождение от наказания Божьего. Но что более всего удивительно: все они имели шанс на спасение.

ПИСАНЫЕ И НЕПИСАНЫЕ ЗАКОНЫ

Для чего же Бог дал Израилю Закон, написанный на камне, если есть закон неписанный, заложенный в сознание и оттого универсальный?

Одним из предметов, который я изучал в школе, были «Основы права». На уроках нам рассказывали о том, как появились государственные законы и каким образом они обрели тот вид, в котором существуют сегодня. В древности люди жили небольшими племенами. Письменности не существовало, следовательно, письменно оформленных законов – тоже, и отношения регулировались на основании традиций и обычаев племен. Эти обычаи нигде не были зафиксированы, но они жили в памяти и сознании людей. Все знали и придерживались их. На их основании принимались разные решения, разрешались споры и даже осуждались преступники. Со временем эти небольшие племена объединялись, образовывались государства, в результате чего отношения между людьми усложнялись, и регулировать их обычаями стало невозможно. Возникла необходимость создать и записать законы, единые для всех, которые каждый мог бы прочесть и в дальнейшем поступать в соответствии с ними.

Один из древнейших сводов законов, дошедший до нас в письменном виде, – Законы Хаммурапи. Этот свод законов составлен последним царем первой Вавилонской династии в 17 веке до Р. Х. Законы Хаммурапи были весьма прогрессивными для своего времени, но они не были совершенными. Как бы ни были продуманы их 282 статьи, они не могли учесть все нюансы отношений между людьми. Преступления, обман, разврат все равно имели место.

Пытаясь решить эту проблему, главы держав придумывали все больше законов и правил, но те часто превращались в список формальных запретов, которые каждый пытался обойти с выгодой для себя. Недаром в народе говорят: «Закон – как дышло, куда повернешь, туда и вышло».

В наше время в каждом государстве существует огромное количество письменно оформленных законов, которые постоянно дополняются, и каждое государство гордится тем, что в основе

его правления лежит высший закон – Конституция. Однако чаще всего эти законы нарушаются. Их можно обойти, они несовершенны.

Нечто похожее произошло в истории отношений Бога с человечеством. Павел пишет о неписаном законе в сердце, об интуитивном понимании человеком воли Божьей, которая была заложена в него при творении. Но первые люди в результате грехопадения утратили это понимание. Богу пришлось все богатство Своей воли относительно человека

Мы редко имеем дело с настоящими язычниками, однако нас окружают люди, думая о спасении которых, мы сомневаемся в том, что это возможно. Истина совсем рядом, а они не видят этого

выразить скудным человеческим языком, запечатлев ее на камне и пергаменте. Бог сделал все для освящения человека, для того, чтобы он, размышляя о Законе, вникая в его глубину, мог возвращать то, что называется Законом в сердце. Но народ израильский, которому Бог поручил это важное дело, ухватился за заповеди как за идола, считая этот Закон признаком собственного превосходства и гарантией спасения.

Нечто подобное имеет место и в наши дни в наших церквях.

Бог сделал все для освящения человека, для того, чтобы он, размышляя о Законе, вникая в его глубину, мог возвращать то, что называется Законом в сердце

ОСНОВНАЯ ПРОБЛЕМА

В чем заключалась проблема иудеев и в чем наша проблема сегодня? Мы редко имеем дело с настоящими язычниками, однако нас окружают люди, думая о спасении которых, мы сомневаемся в том,

что это возможно. Истина совсем рядом, а они не видят этого.

У моей жены есть родственники, которые живут в г. Когалым Тюменской области. Я до недавнего времени не был с ними знаком. Прошлым летом они приехали к нам в гости. Я знал о них лишь то, что они – ревностные православные. Они строго следовали учению своей церкви и отвергали любые попытки наставить их в истине. Узнав дату их приезда, я начал готовиться. Я чувствовал, что должен просветить этих «заблудших овец» и наставить на путь истинный, думал о том, что и как говорить, какие книги им подарить. Когда же они приехали, я увидел то, чего никак не ожидал. Они постились в определенные дни, молились утром и вечером, благодарили Бога перед каждым приемом пищи. Меня впечатлило то, что они придерживались многих истин, которые проповедует исключительно адвентистская Церковь, но которых я сам не всегда придерживался. Когда во время обеда им предложили белого хлеба, они сказали, что это вредно для здоровья. Когда их спросили, что они будут пить, они ответили, что пить сразу после еды вредно и это надо делать за полчаса до еды или через два часа после. Когда они услышали, что у одного из наших соседей проблемы в семье, то пошли и провели его. Общаясь с ними, я видел, что они рассуждают о ситуации на нашей планете в контексте Великой борьбы – так, как мы понимаем это. Я видел их надежду на Пришествие Христа и спасение в Нем. Они жили тем, что мы, адвентисты, читаем на бумаге и не всегда исполняем. И тогда я спросил себя: кто из нас более адвентист и у кого больше шансов на спасение?

Бытовой лексикон современного христианина содержит немало фраз, смысл которых он не всегда хорошо понимает и использует их просто как клише. Может быть, «закон, написанный в сердце», – это мертвая метафора или очередное устойчивое словосочетание? Возможно, в нашем сознании это просто очередная избитая, затертая фраза, такая же как «принять Иисуса Христа в свое сердце», «родиться от Духа Святого», «жить по духу, а не по плоти»...

Если вопрос о Законе, написанном в моем сердце, останется лишь крылатой фразой, то меня ожидает та же участь, что и многих иудеев в прошлом и многих адвентистов в будущем. «Ибо не тот Иудей, кто таков по наружности, и не то обрезание, которое наружно, на плоти; но тот Иудей, кто внутренне таков, и то обрезание, которое в сердце, по духу, а не по букве: ему и похвала не от людей, но от Бога» (Рим. 2:28, 29).

Встанем на путь посвящения и смирения и подчинимся руководству Духа Святого, Который запишет в нашем сознании Закон, исполнять который будет для нас совершенно естественно.

Александр
Слободской

ЗВОРОТНИЙ БІК СВОБОДИ

Немає нації і країни, немає у світі людини, яка б не прагнула бути вільною. За свободу боролися та помирали люди у всі часи незалежно від раси, віку й релігійних переконань. Навіть звірі, які з народження зростали в неволі, відчувши одного разу солодкий смак вільного життя, прагнуть вирватися з клітки. Усі хочуть бути вільними.

В одній із пророчих обітниць про Месію Спасителя сказано:

«Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням – відчинити в'язницю».

(Ісаї 61:1)

Слава Богові, ми живемо в державі, де на конституційному рівні нам гарантоване право на свободу. Звісно, є багато запитань щодо того, наскільки ця свобода досконала і наскільки ми захищені від незаконної діяльності інших людей. Щодо питань свободи віросповідання в Україні, то нам може «заздрити» більшість країн світу. Думаю, що євреї часів Христа, які чули вищезгадану обітницю, вважали б, що в нашому житті це пророцтво вже виконалося: у нас є своя держава, немає рабства, ми можемо вільно поклонятися Богові.

Якщо людина вчинила серйозний злочин, її карають, позбавляючи найціннішого – свободи. Коли ж термін покарання закінчується, вона отримує ще один шанс почати нове життя на волі. Але, як не дивно, свобода не завжди має позитивні наслідки. На жаль, для деякої вона відкриває не найкращі сторінки життя.

«Господь є Дух, а де Господній Дух, там свобода» (2 Кор 3:17). Отже, не може бути погано там, де присутній Господь. Свобода – це не просто перевага, це благословення та відповідальність! І якщо нам на волі некомфортно, важко, боляче, то щось не так або з нами, або із цією свободою.

Спробуймо з'ясувати, чому стається так, що благословення перетворюється на прокляття в нашому житті. Розглянемо дві теорії, що яскраво демонструють прояв нашої людської грішної природи в умовах, які можна

назвати правовим терміном «абсолютна свобода», тобто свобода робити все, що заманеться.

«ТЕОРІЯ РОЗБИТИХ ВІКОН»

1982 року науковець Джеймс Уїлсон і криміналіст Джордж Келлінг зі США сформулювали теорію, яку назвали «Теорією розбитих вікон». Її суть полягає в тому, що безлад довкола людей спонукає їх поводитися нецивілізовано і нехтувати соціальними нормами. А свою назву теорія отримала з влучного прикладу: якщо хтось розбив скло в будинку й ніхто не вставив нове, то незабаром жодного цілого вікна в цьому домі не залишиться, а потім почнеться й мародерство.

«Наша свобода – це не вседозволеність, вона визначається не відсутністю залежності, а тим, від кого ми залежимо»

Найвідоміший приклад застосування теорії на практиці – «реформа» нью-йоркського метрополітену. У 1980-х рівень злочинності в місті був дуже високим, а метро в Нью-Йорку стало одним із найнебезпечніших місць. Щодня в місті скоювали близько півтори тисячі злочинів, з яких шість-сім випадків – убивства.

Метрополітен тоді вподобали різні бандинські угруповання, тож пересічні мешканці часто боялися заходити в підземку навіть удень. Ситуація змінилася, коли директор метрополітену Девід Ганн запропонував до співпраці одного з авторів «Теорії розбитих вікон» – Джорджа Келлінга. Спочатку вони взялися за дрібні порушення: графіті й безквитковий проїзд.

Ніхто не намагався спіймати за руку «райтерів». Їм навіть дозволяли впродовж кількох діб розфарбовувати вагони. Але з депо такі вагони виїжджали лише після того, як працівники стирали всі графіті. Жоден розмальований вагон «на роботу» не виїжджав. Так «райтери» зрозуміли, що їхніх шедеврів ніхто не побачить, тож витрачати час і зусилля немає сенсу. І вагони нью-йоркського метро стали чистими.

Інше негативне явище, з яким почало боротися керівництво метрополітену і начальник транспортної поліції Вільям Браттон, – безквитковий проїзд. За турнікетами підземки Браттон поставив поліцію в цивільному одязі. Поліціанти заарештовували осіб, які перестрибували через турнікети без оплати за проїзд, надягали наручники і ставили в ряд поруч із входом. Часто в таких «зайців» при собі були наркотики чи незаконна зброя. Через це метрополітен став безпечним місцем для вуличних банд, а рівень злочинності в підземці знизився на 75 %.

ДИКІ ЛЮДИ

У 1970-х роках сербська художниця і майстер перформансу Марина Абрамович провела експеримент: вона стояла, не рухаючись, в одному з виставкових центрів, а поряд лежали різноманітні предмети – від молотка з пістолетом до акварельної фарби. При цьому людям дозволялося взяти будь-який із цих предметів і робити з Мариною все, що їм спаде на думку.

Спочатку глядачі соромилися, лише дивилися на неї, потім дарували тролянди. Далі почали розмальовувати її та навіть різали. Учасники експерименту ставали дедалі агресивнішими. Експеримент зупинили охорона, коли один з відвідувачів узяв пістолет. «Я хотіла показати, наскільки швидко людина може дійти до дикого стану, якщо їй це дозволити», – каже Марина Абрамович.

СОДОМ – МІСТО «СВОБОДИ»

Сербська художниця й американські науковці не були першими та єдиними, хто побачив, продемонстрував і довів цю думку. За тисячі років до того двоє патріархів вели розмову про планування свого майбутнього. Після сварок між вівчарями Авраам і Лот були змушені прийняти рішення про відокремлення, щоб між їхніми слугами не виникали суперечки. Це було обґрунтоване рішення мудрих людей.

На що ми звертаємо увагу, коли вирішуємо, де будемо жити? Нас турбує екологія, розвинена інфраструктура, перспективи розвитку, наявність Церкви, кліматичні особливості тощо. *«Ізвіє Лот свої очі, і побачив усю околицю Йорданську, що наводнена вся вона аж до Цоару, – перед тим, як Содом та Гоморру був знищений Господь, – як Господній садок, як єгипетський край! І Лот вибрав собі всю околицю йорданську»* (Бут. 13:10, 11).

На погляд пересічної людини, яка дбає про матеріальний добробут, Лот прийняв правильне рішення. Можливо, можна було знайти і кращу землю. Однак, зважаючи на ті конкретні умови, беручи до уваги нагальність проблеми, все ж таки економічно розвинений регіон з багатими природними ресурсами був цілком виправданим вибором Лота. Напевно, своє майбутнє патріарх хотів бачити вільним від жорстоких умов пустелі (земля добре зволожувалася, наче сад Господній), від війни (міста були оточені мурами та добре захищені), від безробіття (міста були квітучими й багатими).

Як свідчить статистика, ми давно подолали межу, коли сільського населення було більше, ніж міського. Причина була та сама, з якої Лот зробив свій вибір, – великі міста дають більше свободи для самореалізації. Там більше престижних навчальних закладів, більше робочих місць, більше розважальних центрів. Так було тоді, ця сама тенденція простежується і сьогодні. Нам слід чітко усвідомлювати, що все має свою ціну.

Сьогодні Содом і Гоморра відомі в усьому світі, але не як міста економічного процвітання, а як місця розпусти, де нехтують моральними підвалинами суспільства. Оселившись у благодатному краї, жителі тих міст мали практично необмежені можливості для розвитку. Окрім багатих ресурсів, вони отримали чудове свідчення віри Авраама, коли

через патріарха Господь переміг п'ятьох царів. Присутність у їхньому середовищі Лота також сприяла тому, що вони мали всі можливості отримати відповіді на духовні питання. Також не так далеко жив Мелхиседек, якому Авраам повернув десятину після перемоги. Усі ці факти дають право дійти висновку, що тодішні Содом і Гоморру можна було б назвати містами «свободи», адже саме там відкривалися найбільші можливості для розвитку. Незважаючи на численні

Марина Абрамович, Перформанс «Ритм 0»

« Проблема жителів Содому і Гоморри, проблема блудного сина, проблема наших сучасників у тому, що, маючи зовнішню свободу, вони залишаються рабами всередині – рабами своїх звичок, бажань, уподобань, страхів, сподівань »

свідчення сили Бога, жителі цих успішних, але нечестивих міст обрали шлях заміни справжньої свободи на вседозволеність, що привів їх до вічного забуття. *«Адже ви, брати, покликані до свободи. Тільки б свобода ваша не стала причиною жити по-тілесному; але любов'ю служите один одному»* (Гал. 5:13). Красномовним підтвердженням згубного вибору стали жителі Содому і Гоморри, де до аморальних вчинків вдавалися не лише дорослі.

БЛУДНИЙ СИН

У притчі про блудного сина описується проблема неприборканого бажання отримати свободу будь-якою ціною. Це ще один приклад того, як відкриті можливості замість триумфу призводять до трагедії. Сьогодні молодь мріє стати самостійною, вирватися з батьківського дому, аби побачити світ, спробувавши все, знайти себе (див. Луки 15:13).

Звинувачуючи молодшого сина, ми не помічаємо, що іноді своїх дітей можемо виховувати такими самими, яким став герой притчі. Наші діти отримали доступ до ресурсів, які їхні батьки здобули лише через довгі роки наполегливої праці та самозречення. Усе найкраще, що ми можемо дозволити, робиться для дітей і заради дітей. То чи маємо ми право засуджувати марнотратність блудного сина, тоді як наші діти не розуміють ціну

їхнього одягу та дорогих іграшок? Перед нами постає парадокс величезних можливостей і необмеженої свободи.

СВОБОДА – ПОДАРУНОК ІСУСА

Теми свободи неодноразово торкався Ісус, Котрий був і є єдиним Джерелом справжньої свободи (див. Івана 8:31-36).

Проблема жителів Содому і Гоморри, проблема блудного сина, проблема наших сучасників у тому, що, маючи зовнішню свободу, вони залишаються рабами всередині – рабами своїх звичок, бажань, уподобань, страхів, сподівань. Ми уявляємо собі свободу як повну незалежність. Але Господь стверджує, що це неможливо. Ми завжди будемо від чогось чи від когось залежати. Адже порожній будинок не може залишатися вічно порожнім, рано чи пізно хтось почне в ньому жити та змінювати інтер'єр.

ЩО РОБИТИ ЗІ СВОБОДОЮ?

Чи усвідомлюємо ми, який дарунок отримали у вигляді свободи? У своїй псевдосвободі Содом і Гоморра обрали залежність від гріховних пристрастей, у своїх гріхах потопили сумніння та втратили здатність помічати різницю між добром і злом. Здається, вільні зовні, вони обрали рабство гріха всередині. Врешті-решт, ці міста стали містами гріха, вічними символами розпусти та покарання Господнього.

Навіть у середовищі дітей Божих ми можемо стати заручниками. Зустрівши Марію після воскресіння, Христос вигнав з неї сім бісів. Але найголовніше те, що Він готовий робити це знову і знову, звільняючи Своїх дітей з рабства ворога людства. Господь зробить це і для нас. Єдине, що потрібно, – визнати свою потребу в Богові.

Нам необхідно чітко усвідомити, що наша свобода – це не вседозволеність, вона визначається не відсутністю залежності, а тим, від кого ми залежимо. Якщо ми будемо залежати від Господа, у нас не виникне бажання розбити решту вцілілих шибок занедбаного будинку. Ми не будемо скидати сміття в місці будівництва. Ми не будемо палити кнопки в ліфті та розбивати лампочки в під'їзді, тому що Господь спонукає творити, а не руйнувати, відновлювати, а не знищувати, лікувати, а не калічити.

Будьте повністю залежними від Господа, адже лише з Ним ми звільнимся від будь-якої іншої залежності. І тоді ми матимемо вільне серце, бо *«якщо Син визволить вас, то справді будете вільні»* (Івана 8:36).

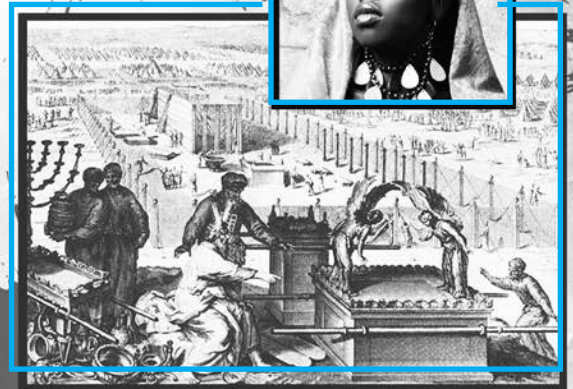

Сергій
Сугоняко

МАРИАМ: КЛЯКСА ЖИЗНИ

«И упрекали Мариам и Аарон Моисея за жену Ефиоплянку, которую он взял; ибо он взял за себя Ефиоплянку... И сошел Господь в облачном столпе, и стал у входа скинии, и позвал Аарона и Мариам, и вышли они оба. И сказал... как же вы не убоялись упрекать раба Моего, Моисея? И воспламенился гнев Господа на них, и Он отошел. И облако отошло от скинии, и вот, Мариам покрывалась проказою, как снегом».

(Числ. 12:1, 5, 8-10)

КУШИТЯНКА

Какое же обвинение выдвинули Мариам и Аарон против Моисея? «И упрекали Мариам и Аарон Моисея за жену Ефиоплянку, которую он взял; ибо он взял за себя Ефиоплянку» (Чис. 12:1). В оригинале данного текста вместо слова «Ефиоплянка» стоит «кушитянка». Украинский перевод И. Огиенко предлагает в этом стихе то же слово – «кушитянка».

Священное Писание свидетельствует, что жена Моисея была дочерью Рагуила – «священника Мадиямского» (см. Исх. 2:16, 21), а потому она была мадианитянкой, а не кушитянкой. Почему же родственники Моисея приписали своей невестке другую национальность?

Некоторые современные богословы объясняют данную несогласованность двоеженством Моисея. «По мнению некоторых толкователей, Циппора [в Синодальном переводе Сепфора], мадианская жена Моисея (Исх. 2:21; 4:25; 18:2), и жена «кушитянка» – две разные женщины. Другая версия: Моисей женился на «кушитянке» после смерти Циппоры. Однако Библия не упоминает о смерти Циппоры до эпизода в Чис. 12:1, и вообще у нас мало данных в пользу теории, что Циппора и «кушитянка» – разные люди» (Р. Дэвидсон. Пламя Яхве, с. 183).

Если это одна и та же личность, почему же она названа кушитянкой? Современные ученые находят тому следующее объяснение. Во-первых, Мадьян включал часть Северо-Западной Аравии, где жили некоторые кушитские племена. Во-вторых, в Авв. 3:7 Кушан и Мадьян находятся в синонимическом параллелизме: «Грустными видел я шатры Ефиопские [в оригинале Кушана]; сотряслись палатки земли Мадиямской». Таким образом, Куш отождествлялся с Мадиямом, а значит, и Циппора – с кушитянкой (там же, с. 184).

Таково мнение не только современных исследователей. Подобным образом высказывались некоторые древние иудейские и христианские толкователи, например, Августин, мудрецы Талмуда,

составители Таргума Неофити, Авраам ибн Эзра (там же, с. 184).

Эллен Уайт не отрицает предложенного выше объяснения, подчеркивая, что жена Моисея действительно была мадианитянкой и принадлежала к потомкам Авраама. «Хотя жена Моисея и названа «кушитской женщиной» (Числ. 12:1. R. V.), она была мадианитянкой и, следовательно, принадлежала к потомкам Авраама... Хотя и не являясь израильтянкой, Сепфора была поклонницей истинного Бога» (Патриархи и пророки, с. 383, перевод оригинала).

Стоит отметить удивительный факт: перевод Короля Иакова, который обычно цитировала в своих трудах Э. Уайт, представляет Сепфору «Ефиоплянкой». Но в данной цитате Божья вестница использует текст из *American Supplement to the Revised Version*, где жена Моисея названа тем же «именем», что и в оригинале. О чем говорит такой выбор боговдохновенной писательницы?

Разве Мариам и Аарон не знали, какой национальности была их невестка? Почему же они назвали жену Моисея кушитянкой, будучи осведомленными, что у них и нее общий предок – Авраам? Почему именно этот факт они выдвинули в качестве обвинения против народного вождя? Какую цель преследовали брат и сестра Моисея? Что они хотели подчеркнуть этим презрительным в их устах названием «кушитянка»? Ведь не родственные же корни их возмущали?

Пророческое перо отметило глубинные мотивы их поведения. «Своей внешностью она [Сепфора] отличалась от еврейских женщин, будучи значительно смуглее их» (Патриархи и пророки, с. 383). Им хотелось указать на цвет ее кожи. Они хотели как можно больнее уколоть своего младшего брата, выдвигая против него достаточно серьезное обвинение: вождь народа женат на чужестранке, а если говорить прямо – на язычнице! Ее внешность – свидетельство тому.

На эту же причину – «более темный цвет лица, чем у большинства израильтян» – указывают и некоторые современ-

ные ученые (Р. Дэвидсон. Пламя Яхве, с. 184). И слово «кушитянка» выбрано не случайно: «Оно отражает тактику, с помощью которой Мариам пыталась унижить и обезличить Циппору (мол, Моисей женился на какой-то чужеземке)» (там же, с. 185).

Теперь становится понятным, почему Господь избрал такой необычный способ наказания и вразумления Мариам: «Облако отошло от скинии, и вот, Мариам покрывалась проказою, как снегом» (Числ. 12:10). Ее раздражал темный цвет лица невестки? А как насчет белого от проказы лица? Но для чего самым близким родственникам Моисея понадобилось разыгрывать такое представление?

КАЖУЩАЯСЯ НЕСПРАВЕДЛИВОСТЬ

В данном повествовании многих удивляет тот факт, что виновная в произошедшем инциденте Мариам была наказана столь строго, а ее не менее виновный соучастник Аарон – нет! «Где же справедливость?» – спрашивают они.

Толкователи Священного Писания по-разному объясняют данный факт. Одно из наиболее приемлемых объяснений таково: Аарон, будучи первосвященником и неся ответственность за скинию, не мог подвергаться наказанию проказы, так как он становился нечистым, а потому неспособным выполнять свои функции в святилище (см. объяснение А. Лопухина и Д. Щедровицкого). Вполне возможно.

Другие с улыбкой произносят известную французскую поговорку, уходящую своими корнями к Едемскому саду: «В любой проблеме ищите... женщину». И они недалеки от истины.

Описывая это неприятное происшествие, Эллен Уайт конкретно указывает на Мариам как на зачинщицу конфликта: «То же самое зло, которое произвело разделение на небе, зародилось и в сердце этой израильтянки, и ей удалось найти единомышленников [несомненно, в лице Аарона]» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 382). ►

ПОКИ ТИ МОЛОДИЙ

«Хай ніхто не зневажає твого молодого віку, але будь прикладом для вірних – словом, життям, любов'ю, вірою та чистотою».

(1 Тим. 4:12;
див. також Дії 16:1-5)

Тимофій був юнаком, коли Бог обрав його стати вчителем; але завдяки правильному вихованню його принципи були настільки тверді, що він підходив для такої важливої посади. Він виконував свої обов'язки з лагідністю Христа. Тимофій був вірним, постійним і відданим, і Павло обрав його своїм соратником і супутником у подорожах. У разі, якщо Тимофій зіткнеться з неповагою через свій молодий вік, Павло писав йому: «Хай ніхто не зневажає твого молодого віку».

Апостол міг сміливо сказати про це, оскільки Тимофій не був самовпевненим, але невпинно шукав керівництва. Чимало молодих людей керуються радше своїми поривами, ніж розсудливістю. Але Тимофій на кожному кроці запитував: «Чи Господній це шлях?». Він не володів видатними талантами, але присвятив усі свої здібності на служіння Богові, і це робило його працю цінною. Господь бачив,

що його розум можна використовувати й узгодити з Божим Духом, Котрий жив у ньому.

Як Бог діяв через Тимофія, так Він діятиме через молоді і сьогодні, якщо вона підкориться Його керівництву. Ви маєте перевагу бути Божими місіонерами. Він закликає вас працювати для ваших друзів. Шукайте тих, хто перебуває в небезпеці, і з любов'ю Христа намагайтеся їм допомогти. Як їм дізнатися про

Спасителя, якщо вони не побачать Його чесноти в Його послідовниках? (Біблійний коментар АСД, т. 7, с. 915. Коментар Е. Уайт).

Найвищою метою нашої молоді не має бути прагнення до чогось незвідного. Нічого такого не було ні в думках, ні в роботі Тимофія. Молодь має пам'ятати, що одне лише знання в руках ворога добра може виявитися силою, здатною привести їх до загибелі. Він був дуже розумною істотою, яка посідала високе становище серед ангелів, але врешті став бунтівником; і багато людей, які мають чудові інтелектуальні здібності, сьогодні опиняються в полоні його влади.

Молодь повинна коритися вченню Святого Письма, вплітаючи його у свої щоденні думки і життя. Тоді вони будуть володіти якостями, що класифікуються в небесних оселях як найвищі (Молодіжний керівник, 5 травня 1898 р.).

► В описанні названого конфлікту вестница Божья большую часть текста посвящает именно сестре Моисея, что подтверждает роль Мариам как подстрекательницы к ропоту. Эллен Уайт с болью в сердце описывает недостойное поведение этой женщины. «Поддавшись духу недовольства, Мариам нашла причину для ропота... Женитьба Моисея не нравилась ей. Ее фамильная и национальная гордость была уязвлена... С Сепфорой обращались с плохо скрываемым презрением... Сепфора... поделилась своими опасениями за здоровье мужа с Иофором... В этом и заключалась главная причина неприязни Мариам к Сепфоре. Оскорбленная мнимым пренебрежением к себе и Аарону, она считала жену Моисея главной виновницей всего этого и решила, что, находясь под ее влиянием, Моисей не будет, как прежде, обращаться к ним за советом» (Патриархи и пророки, с. 383, 384).

А что же Аарон? Вестница Божья ставит ему в вину мягкотелость, уступчивость и уже неоднократно проявившуюся склонность к конформизму. Нежелание и неспособность пресечь злые намерения сестры, что было его правом и прямой обязанностью, порицаются писательницей. «Если бы Аарон вообще умел твердо

стоять за справедливость, он мог бы пресечь зло, но вместо того чтобы указать Мариам на греховность ее поведения, он сочувственно выслушивал все ее жалобы и разделил ее ревность» (Патриархи и пророки, с. 384). Следовательно, Аарону в данном конфликте Эллен Уайт отводит второстепенную роль, роль ведомого, но не ведущего.

ДЕТАЛИ ОРИГИНАЛЬНОГО ТЕКСТА

Откуда у писательницы такая информация? Не «добавления» ли это к Священному Писанию, как полагали некоторые ее оппоненты? Нет. Причина тому – уникальное вдохновенное проникновение пророчицы в содержание оригинального текста Священного Писания. В Синодальной Библии (и в большинстве известных переводов) текст Чис. 12:1 звучит следующим образом: «И упрекали Мариам и Аарон Моисея...» Однако в оригинале он представлен несколько иначе: «И упрекала Мариам и Аарон Моисея...» Необычное окончание глагола (обобщающего сказуемого у нескольких подлежащих), проигнорированное многими переводчиками и учеными, указывает на главное действующее

лицо данного конфликта. Более того, в следующем тексте сказуемое при этих же подлежащих стоит уже во множественном числе. Вот как данный отрывок представлен в оригинале: «И упрекала Мариам и Аарон Моисея... И сказали: одному ли Моисею говорил Господь?» (ст. 1, 2). Моисей намеренно использовал прием нарушения грамматической конструкции, чтобы наметнуть на реальное положение вещей.

Отметим, что в другом подобном случае – в описании бунта Корея – автор использует тот же прием, указывающий на зачинщика этого бунта: «И взял Корей... и Дафан, и Авирон... и восстали против Моисея» (Чис. 16:1, 2).

Такие тонкости языка оригинала могло отметить перо только высокообразованного ученого-богослова. Удивляет и восхищает тот факт, что они отмечены «той, которая никогда не училась в школах». Однако именно ей было сказано: «Я сделаю Мое Слово понятным для тебя. Оно не будет, словно написанное на незнакомом языке... Мой Дух и Моя сила будут с тобой» (Ревью энд Геральд, 26 июля 1906 г.).

Ольга
Стасюк

НЕ ЗНИМАЙТЕ ОБЛАДУНКИ

**«Я буду Той Самий до старости
вашої, і до сивини вас неситиму,
Я вчинив, і буду носити,
і Я двигатиму й порятую!».**

(Ісаї 46:4)

Історія апостола Івана – яскравий приклад того, як Бог може використати працівників літнього віку. Коли Івана заслали на острів Патмос, багато хто вважав, що його служіння залишилося в минулому, що він, як стара зламана очеретина, впаде будь-якої хвилини. Але Господь бажав і далі використовувати його. Перебуваючи далеко від місця своєї колишньої праці, він не перестав свідчити про істину. Навіть на Патмосі Іван знаходив собі друзів і навіртал їх до Христа. Він сповіщав їм радісну вістку про воскреслого Спасителя...

Необхідно якнайніжніше дбати про тих, хто пов'язав своє життя з Божою роботою. Ці сивочолі працівники залишилися вірними серед бурі та випробувань. Вони можуть мати немочі, але їхні таланти дозволяють їм залишатися на своєму місці у справі Божій. Хоч вони втомлювалися і їм не під силу важкі тягари, котрі може і повинна нести молодь, їхні поради дорогоцінні.

Вони, можливо, припускалися помилок, проте на власних невдачах навчилися, як їх уникати й уберегтися від небезпек. Тож чи не здатні вони дати мудру пораду? Вони витримали перевірку й випробування, і, хоч уже не такі енергійні, Господь не усуває їх від праці. Він посилає їм особливі благодаті і мудрість... Господь бажає, щоб молоді працівники набували мудрості, сили та зрілості в спілкуванні із цими вірними мужами...

Наближаючись до завершення свого земного шляху, люди, які все своє життя служили Богові, будуть спонукувані Святим Духом ділитися досвідами щодо їхньої праці для Господа. Літопис чудового Божого Провидіння для Його народу та Його великої милості, що визволила їх від лиха, потрібно повторювати для тих, хто нещодавно приєднався до віри.

Бог бажає, аби навіть у похилому віці ці випробувані працівники стояли на своєму місці, виконуючи свою роль у справі спасіння людей від усепоглинущо-го могутнього потоку зла. Господь бажає, щоб вони не знімали своїх обладунків, доки Він не зветиме їм це зробити (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 572-574).

(Дії апостолів 4:32-5:11)

ЩЕДРІСТЬ – НАСЛІДОК ЗЛИТТЯ СВЯТОГО ДУХА

**Тимчасом як учні звіщали євангельську вістку в Єрусалимі,
Бог надавав сили їхнім словам, і чимало людей увірували.
Через ревність та фанатизм юдеїв багато хто з цих перших
віруючих були відразу ж вигнані своїми рідними та друзями, а
тому постала необхідність забезпечити їх їжею й житлом.**

Святе Письмо свідчить: «Не було між ними жодного нужденного», і далі пояснює, яким чином задовольнялися потреби людей. Віруючі, котрі мали гроші й маєтки, охоче жертвували їх для задоволення потреб знедолених. Вони продавали свої будинки і землі та приносили гроші, кладучи їх біля ніг апостолів, і «кожному давалося те, чого хто потребував».

Така щедрість віруючих була наслідком злиття Святого Духа. Навернені в євангельську віру «мали одне серце й душу». Їх об'єднувала одна спільна мета – успішне завершення дорученої їм місії; сріблялобству не могло бути місця в їхньому житті. Їхня любов до братів і до справи, якій вони присвятили себе, була сильнішою за любов до грошей та маєтків. Їхні вчинки свідчили, що вони цінують людські душі більше, ніж земні багатства.

Так трапляється завжди, коли Божий Дух оволодіває життям. Люди, серця котрих сповнені любові до Христа, будуть наслідувати приклад Того, Хто заради нас збіднів, щоб ми збагатилися Його убозством. Гроші, час, вплив і всі інші дари, отримані з Божих рук, вони розцінюють лише як засіб для поширення вістки Євангелія. Так було в Ранній Церкві; і коли члени сучасної Церкви силою Духа пробудяться любові до світського й охоче жертвуватимуть, щоб їхні ближні могли почути Євангеліє, – проголошувани ними істинні справлятимуть могутній вплив на слухачів.

Яким же різким контрастом порівняно зі щедрістю і добродієм віруючих була поведінка Ананія й Сапфіри, учинок яких, описаний богонатхненним пером, став темною плямою в історії Ранньої Церкви! Разом з іншими ці люди, котрі називали себе учнями, мали перевагу слухати Євангеліє, проповідане апостолами. Вони були разом з іншими віруючими, коли по молитві апостолів «за-

трялося те місце, де вони були зібрані, і всі сповнилися Святим Духом» (Дії 4:31).

Глибока переконаність тоді оволоділа всіма присутніми, і під безпосереднім впливом Духа Божого Ананій і Сапфіра присягнули, що віддадуть Господеві прибуток від продажу певного майна.

Пізніше Ананій і Сапфіра засмутили Святого Духа, поступившись жадібністю. Вони почали жалкувати про свою обіцянку і скоро втратили те блаженне відчуття благословення, котре зігрівало їхні серця, викликаючи бажання чинити великі діла задля справи Христа. Тепер вони вважали, що діяли надто поспішно, і їм потрібно переглянути своє рішення. Обговоривши між собою цю справу, вони вирішили не виконувати своєї присяги. Однак вони зауважили, що люди, котрі розлучилися із власним майном для задоволення потреб своїх бідніших братів, і їм потрібно переглянути своє рішення. Обговоривши між собою цю справу, вони вирішили не виконувати своєї присяги. Однак вони зауважили, що люди, котрі розлучилися із власним майном для задоволення потреб своїх бідніших братів, користувалися великою повагою серед віруючих. Соромлячись своїх братів, котрі могли довідатися, що їхні егоїстичні душі пошкодували віддати Богові те, що було урочисто обіцяне Йому, вони вирішили продати своє майно і, зробивши вигляд, ніби віддали весь прибуток до загального фонду, залишили собі більшу його частину. Таким чином вони мали намір забезпечити собі прожиття із загального фонду і водночас завоювати повагу братів.

Та Бог ненавидить лицемірство і неправду. Ананій і Сапфіра вдалися до обману у своїх стосунках з Богом; вони сказали неправду Святому Духові, і їхній гріх стягнув на них негайне і страшне покарання. Коли Ананій прийшов зі своїм пожертвуванням, Петро сказав: «Ананію, як це так, що сатана наповнив твоє серце, щоб обдурити Святого Духа й приховати частину вартості поля? Хіба воно не твоє було, а чи продане не було в твоїй владі? Навіщо ти поклав це діло

у своє серце? Ти ж сказав неправду не людям, а Богові!» «Почувши це, Ананій упав і помер. І напав великий страх на всіх, котрі чули це» (Дії 5:5).

«Хіба воно не твоє було?» – запитав Петро. Ніхто не примушував Ананія жертвувати своїм майном задля загальної справи. Він зробив це за власним вибором. Але, намагаючись обманути учнів, він сказав неправду Всемогутньому. «Коли минуло зо три години, прийшла його дружина, ще не знаючи того, що сталося. Промовив до неї Петро: Скажи мені, чи за стільки ви продали поле? Вона відповіла: Так, за стільки. Петро ж до неї: Як це сталося, що ви змовилися випробувувати Господнього Духа? Ось при дверях ті, що поховали твого чоловіка, – і тебе винесуть! Упала й вона одразу біля його ніг і померла. Юнаки, увійшовши, виявили її мертвою; винесли й поховали біля її чоловіка. Великий страх напав на всю Церкву, на всіх, хто це чув» (Дії 5:7-11).

Безмежна Мудрість бачила, що такий рішучий прояв Божого гніву був необхідний, аби уберегти молоді Церкву від морального розгнітання. Її чисельність швидко зростала. Проте вона могла опинитися в небезпеці, якби при швидкому зростанні кількості новонавернених до неї приєднувалися б люди, котрі, удаючи, що служать Богові, насправді поклонялися б мамоні. Цей суд показав, що люди не можуть ошукати Бога; Він виявляє таємний гріх серця і не допустить глузування над Собою. Покарання Ананія та Сапфіри було застереженням для Церкви, щоб уберегти її від лицемірства, обману й обкрадання Бога.

Цей приклад Божої огиди до жадібності, обману і лицемірства був даний як попередження не лише для Ранняї Церкви, а й для всіх майбутніх поколінь. Спочатку Ананій і Сапфіра виплекали в собі жадібність, а бажання залишити для себе частину того, що вони обіцяли Господеві, призвело до обману та лицемірства.

За Божою волею проповідь Євангелія поставлена в залежність від праці й дарів Його народу. Добровільні пожертвування і десятина забезпечують фінансову

підтримку Господній справі. Із довірених людині коштів Богові належить певна частина – десятина. Кожному дається можливість вирішувати: може він пожертвувати більше за це чи ні. Але якщо серце зворушене Духом Святим і людина дає обітницю відділити певну суму Богові, вона вже не має права на ці посвячені Йому кошти. Такі обіцянки, дані людям, є зобов'язанням для виконання. То ж хіба обітниця, дана Богові, є меншим зобов'язанням? Невже обіцянки, що підлягають судові сумніння, заслуговують меншої поваги, ніж письмові угоди людей?

Коли Божественне світло з надзвичайною силою і ясністю освічує серце, властивий людині егоїзм відступає і з'являється бажання жертвувати на Божу справу. Але не слід думати, що нам буде дозволено виконати такі обітниці без протидії з боку сатани, котрий незадоволений, що Царство Викупителя встановлюється на Землі. Він обов'язково нав'яже людям думку про те, що вони пообіцяли надто багато, що вони не зможуть придбати необхідне майно чи задовольнити потреби своїх сімей.

Але саме Бог благословляє людей майном, щоб вони могли жертвувати на Його справу. Він посилає сонце і дощ, наділяє енергією росту рослини, дає здоров'я і силу для придбання коштів. Усі благословення, котрими ми користуємося, походять з Його щедрої руки. Зі свого боку, Він бажає, щоб люди виявляли свою вдячність, повертаючи Йому частину в десятинах і пожертвуваннях; у жертвах подяки, добровільних жертвах і жертвах за провини. Якби, згідно з Божественною постановою, до скарбниці надходили кошти – десятина від усього прибутку та щедрі пожертвування, – то для виконання Господньої справи було б цілком достатньо коштів.

Однак серця людей стають запеклими через егоїзм, і, подібно до Ананія й Сапфіри, вони відчують спокусу утримати частину дарів, роблячи вигляд, що виконали Божі вимоги. Чимало є таких, котрі марно тратять гроші, догоджаючи собі. Люди думають про власне задоволення, догоджають своїм смакам, майже неохоче

віддаючи Богові мізерні пожертвування. Вони забувають, що одного дня Бог зажадає точного звіту про те, як вони використовували Його добро. Він більше не прийме тих убогих дарів, які вони кладуть до скарбниці, як не прийняв пожертвування від Ананія й Сапфіри.

На прикладі суворого покарання цих клятвопорушників Бог бажає показати нам, як сильно Він ненавидить і з яким презирством дивиться на будь-яке лицемірство й обман. Удаючи, що віддали все, Ананій і Сапфіра сказали неправду Святому Духові і внаслідок цього втратили як теперішнє, так і майбутнє життя. Бог, Який покарав їх, і сьогодні засуджує всяку неправду. Оманливі уста – гидота для Нього. Він заявляє, що до Святого міста «не ввійде... ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду» (Об'явл. 21:27). Нехай правдомовство стане принципом, якого ми будемо міцно триматися. Нехай воно буде частиною нашого життя. Безвідповідальне ставлення до правди, лицемірство задля досягнення власних егоїстичних намірів означають відпадиння від віри. «Отож, стійте, підперезайте істиною» (Ефес. 6:14). Неправдомовець дешево продає свою душу. Може здаватися, що в критичних ситуаціях його неправда служить йому на добро; що за допомогою неправди він здатний досягти успіху у своїй справі, чого не можна було б зробити чесним шляхом. Але в результаті така людина перестане довіряти всім. Ставши ошуканцем, вона не віритиме словам інших людей.

У випадку з Ананієм і Сапфірою гріх шахрайства щодо Бога був негайно покараний. Цей самий гріх часто повторювався в подальшій історії Церкви; його чинять чимало людей і в наш час. І хоч сьогодні він може не супроводжуватися видимим проявом Божого незадоволення, проте він не менш огидний у Його очах, ніж за часів апостолів. Застереження було дане; Бог ясно показав Свою огиду до цього гріха, і кожен, хто плекає в собі жадібність і лицемірство, має знати, що губить власну душу (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 70-76).

ГОСПОДИ, ДЯКУЄМО ТОБІ ЗА СУБОТУ!

Чи відчуваєте ви іноді, що програєте в боротьбі із суєтою? Якщо так, то скористайтеся Божим засобом – суботою. Четверта заповідь говорить: **«Пам'ятай день суботний, щоб святити його! Шість день працюю і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невілля твоя, і худоба твоя, і приходо твоя, що в брамах твоїх»** (Вих. 20:8-10).

Протягом шести днів ви працюєте, використовуючи свої внутрішні ресурси. Але один день на тиждень вам потрібно відокремитися:

- від телефонних дзвінків;
- від носіїв інформації: газет, радіо, телевізора, комп'ютерів;
- від поспіху: графіків, щоденників, автострад, аеропортів, таксі;
- від необхідності приймати рішення, від безкінечних засідань і конференцій;
- від суєти життя.

Знайдіть спокій, будьте впевнені в Божій любові, що дарує вам спасіння, і в тому, що Господь цінує вас.

Аврам Джошуа Хескел писав про суботу: **«Існує місце в часі, коли метою стає не мати, а бути, не володіти, а віддавати, не контролювати,**

а ділитися, не підкоряти, а служити. Життя йде зовсім не так, коли контроль і накопичення предметів стають нашою єдиною турботою».

Протягом тижня наше сприйняття самих себе переплітається з нашою діяльністю. Субота базується на іншій

ідеї: ми цінні незалежно від того, що робимо. Бог цінує нас просто тому, що ми є, адже ми – Його діти. Ось у чому зміст суботи.

Тільден Едвардс зазначає: «Зробити перерву в роботі – означає випробувати, чи станеться що-небудь неоправдане зі світом і зі мною, якщо я ненадовго зупинюся?» Суєта сучасного життя позбавляє нас життєвих сил, руйнує нашу самооцінку, забирає наше щастя. Однак Бог завдяки суботі здійснює чудо оновлення нашого життя.

**Господи, дякуємо
Тобі за суботу!**

ПРИЧИНА СЛАБОСТІ ЦЕРКВИ

Одна из причин теперешней слабости наших церквей – недостаток благочестия и благоговения в Доме Божьем. Небрежность в отношении Божьего земного святилища бесчестит Царя Вселенной.

Как много христиан с легкомыслием относятся к святому и небесному! Но Святой Дух изменит это, если мы приготовимся к излитию Позднего дождя.

Давайте рассмотрим некоторые практические вопросы. Предположим, членство в наших церквах удвоилось, утроилось или «сильно умножилось». Могли бы мы при нашем теперешнем духовном состоянии помочь им влиться в церковную семью? Могли бы научить их благоговению? Стали бы мы энергично искать работу для тех, кто ее потерял? Помогли бы наши сестры женам и матерям научиться готовить и одеваться в соответствии с христианскими нормами? Учили бы мы новообращенных тому, как совершать миссионерскую работу из дома в дом?

Не увидели бы они каких-либо противоречий в нашей жизни? Не шокировали бы этих людей некоторые телевизионные программы, которые они могли бы увидеть у нас дома? Не задумались бы некоторые из них, действительно ли мы имеем истину, обнаружив, что в наших домах нет семейного алтаря, а есть только формальный интерес к изучению Библии?

Э. Уайт писала об одной из церквей: «Сотни людей были убеждены в истине, но Бог знал, из какого материала состоит эта церковь. Если бы достаточно много душ приняло истину, их некому было бы духовно насыщать, заботиться о них и вести к возвышенной жизни» (Свидетельства для Церкви, т. 4, с. 237). «Господь в данное время не работает,

чтобы привести многие души к истине как из-за членов Церкви, которые никогда не были обращены, так и из-за тех, кто, некогда обратившись, отступил от веры» (Свидетельства для Церкви, т. 6, с. 371).

Но не стоит переживать относительно окончательного исхода. Обещанная сила вскоре будет наполнять и переполнять верных. Даже пребывая в мрачной тени креста, Христос радовался, ибо «Он знал, что истина, облеченная во всемогущество Святого Духа, одержит верх в борьбе со злом и что обогретенное Его кровью знамя будет победно развеяться над Его последователями» (Э. Уайт. Желание веков, с. 679).

Девитт С. Остуд

Закінчувалася зима. Морозу вже не було, сніг повільно танув, залишаючи в щонайменших нерівностях брудні калюжі, які ввечері покривалися тонесенькою кригою. В один із таких вечорів я з трирічною донечкою поверталася з дитячого садочка. Вона йшла поруч, міцно тримаючись за руку, і весело щебетала про події цього дня. Донька була особливо веселою, бо я пообіцяла їй, що, повертаючись додому, ми зайдемо до магазину і купимо їй нову іграшку.

Вона дуже поспішала і в якийсь момент вирішила, що може пришвидшити цю подію. Донька відпустила мою руку і побігла вперед. Добігши до повороту, вона на мить зупинилася – перед нею було два шляхи до магазину: один – асфальтованою майже сухою доріжкою, інший – навпростець, через стоянку для автомобілів, покриту льодом.

«СТІЙ НА МІСЦІ,
Я ЗАРАЗ ТЕБЕ ЗАБЕРУ!»

Я бігла за нею, попереджаючи, що там мокро, але короткий шлях здався їй привабливішим, і вона побігла навпростець, незважаючи на мої застереження. Пробігши метрів 10, вона зрозуміла, що її ніжки по кісточки у воді. Я кричала: «Стій на місці, я зараз тебе заберу!» Але донька почала бігти в бік доріжки. Тонкий лід провалювався під

її ніжками, а калюжа ставала дедалі глибшою. Раптом вона спіткнулася і впала в крижану воду. Проте відразу ж підвелася і з криком побігла до мене. Брудна вода струмками стікала з її одягу. Я зняла з неї рукавички і надягла свої. Додому йти залишалося близько п'яти хвилин.

Я розуміла: якщо понесу її, вона замерзне, тому ми почали

бігти. Донька гірко плакала, особливо коли ми пробігали повз магазин, який саме сьогодні мав принести їй радість. Додому ми добігли за дві хвилини. Я зняла з неї мокрий одяг, і на душі стало набагато легше, коли побачила, що під мокрим комбінезоном одяг сухий, за винятком рукавів і шарпеток.

Для доньки це був гіркий досвід, коли непослух не тільки позбавив її задоволення, але й сильно налякав. Можливо, цей досвід був потрібен для неї, але ще більше він знадобився мені, оскільки наштотхнув мене на роздуми. Наші відносини з Богом часто схожі на стосунки батьків і дітей. Ми крокуємо життям, тримаючись за Божу руку. У нас все чудово. Ми покладаємося на Божі обітниці та знаємо, що Він їх виконає. Але в якийсь момент такого блаженства ми хочемо «підігнати Бога». Ми кажемо Йому: ▶

ЗАНЯТЫМ МАМАМ НУЖНА ЦЕРКОВЬ

Мы взяли с собой в церковь нашего первого ребенка, когда ему была всего неделя от роду. Мы поступили так же и со следующими двумя. И каждый раз мы слышали один и тот же вопрос: «Вы пришли с таким маленьким ребенком в церковь? Не рано ли?»

Если в церкви и есть категория людей, которые освобождаются от активного посещения собраний, то это семьи с маленькими детьми. Я – мама, воспитываю троих малышей (все младше пяти) и поэтому прекрасно понимаю, насколько тяжелым может быть субботнее утро. Более того, мне слишком знакомо искушение пропустить богослужение, когда дети плохо себя ведут. Маленькие дети стали чем-то вроде универсального оправдания, освобождающего нас от постоянного посещения собраний, от служения, гостеприимства и благовестия. Но я прошу вас, мамы с маленькими детьми: не бросайте церковь.

СНИЖЕНИЕ ПЛАНКИ

Когда у тебя есть маленькие дети, все меняется. Жизнь становится более радостной, но не более простой. Ни одна мама не проводит целый день дома с детьми, занимаясь домашними делами, углубляя свои отношения с Богом, с мужем и при этом думая: «Теперь, с тремя детьми, мне гораздо легче!»

Постоянное посещение собраний может вдруг показаться невозможным. Церковь, к которой вы присоединились как молодая семейная

пара, может вдруг оказаться менее гостеприимной для вас как семьи с детьми. Может, детское служение еще недостаточно развито. Я сталкивалась с этими вещами, и очень редко два часа в неделю могли решить проблему или сильно ее усугубить, но казалось, что это так. Существует много реальных причин пропустить то или иное собрание, но есть также и множество необоснованных оправданий, которые могут быть эмоционально привлекательными.

БЛАГОДАТЬ И ОТВЕТСТВЕННОСТЬ

Бессонные ночи с новорожденным, капризы малышей и хаотичный распорядок дня – это, к сожалению, неотъемлемая часть жизни с детьми. Родители, воспитывающие маленьких детей, очень нуждаются в благодати. Утешение Иисусом Павла также относится и к усталому родителю: «Довольно для тебя благодати Моей, ибо сила Моя совершается в немощи» (2 Кор. 12:9).

Если ваши дети младше школьного возраста, то суббота, возможно, единственный день, когда нужно торопиться куда-то, чтобы быть вовремя. Для этого требуется дисциплина в той сфере, в которой мы раньше могли расслабиться.

Церковное членство предполагает посещение собраний. В наш век индивидуализма, особенно в вопросах веры, очень важно, чтобы церкви требовали от своих членов постоянства в посещении собраний и призывали их быть ответственными. Но очень часто это не распространяется на семьи с маленькими детьми.

Пасторы, не позволяйте молодым семьям исчезать по причине воспитания детей. Сделайте все возможное, чтобы в вашей церкви семьям было комфортно. Если мать не может присутствовать в собрании из-за болезни ребенка или восстановления после родов, подумайте о том, как ваша церковь может оказать ей внимание и послужить ее семье. Но в то

же время ожидайте от матерей такой же ответственности, как и от других членов церкви.

ДРУГИЕ ПРЕЖДЕ НАС

Очень легко впасть в уныние, когда наша церковь слушает Слово Божье, а мы в коридоре с капризным ребенком, или когда церковь прославляет Бога пением, а нас снова зовут в детскую комнату. Но это не единственный случай, когда мы призваны заботиться о других прежде, чем позаботимся о себе. В Послании к филиппийцам Павел призывает нас: «Ничего не делайте по любопытству или по тщеславию, но по смиренномудрию почитайте один другого высшим себя. Не о себе только каждый заботься, но каждый и о других» (Флп. 2:3, 4).

Если у нас есть маленькие дети, то мы можем найти миллион причин, почему нам нужно пропустить собрание в церкви, но Слово Божье говорит: наши интересы не могут стоять во главе угла. Если мы пропускаем собрание потому, что иначе нашим семьям будет неудобно, то мы лишаем нашу духовную семью общения с нами, нашей возможности послужить и нашего свидетельства.

Если вы мама с маленькими детьми, то у вас может возникнуть искушение подумать, что никто не заметит, если вы не придете в церковь. Мы забываем, что всему телу Христову даны различные дары, каждый из которых необходим для устройства тела. Активно участвуя в жизни вашей поместной церкви, вы, занятая мама, даете другим возможность послужить вам своими дарами. Вы подаете девушкам бесценный пример того, как можно любить свою семью и при этом отдавать приоритет Иисусу. Вы разделяете свои тяготы с телом Христовым и свидетельствуете о благодати Бога в беспокойное время. Ваши дети в церкви также получают огромные благословения.

Семьи с маленькими детьми, «не будем оставлять собрания своего, как есть у некоторых обычай; но будем увещевать друг друга, и тем более, чем более усматриваете приближение дня одного» (Евр. 10:25).

Эмили Моррис

► «Боже, чому так повільно? Я знаю свою мету, знаю, як її досягти. Я побіжу попереду Тебе». Ми відпускаємо Його руку і, не ззираючись, рухаємося вперед. У нас все виходить. Та раптом ми опиняємося на роздоріжжі. Ми потребуємо Божої підказки, хоча до цього в нас усе виходило і без Нього. Ми починаємо шукати коротший шлях і не встигаємо озирнутися, як опиняємося «по кісточки» в ґріху.

Проте це не так страшно, думаємо ми, і власними силами намагаємося перейти на іншу дорогу. Тільки тоді, коли ґріх покриває нас повністю і ми починаємо відчувати на собі всі його неприємні наслідки, ми звертаємося до Того, Хто вів нас за руку, і з душею, повною відчаю та болю, починаємо рухатися в Його бік. Він прощає нас, але згідно з Божим Законом, ми починаємо наслідки свого непослуху. Особливо боляче

стає, коли ми розуміємо, що втратили, піддавшись ґріху. Минає час, і Господь знімає з нас «брудний одяг» і знову дарує тепло, безпеку та простягає Свою руку.

Не відпускаймо Божої руки, бо тільки з підтримкою Господа ми досягнемо спасіння!

Юлія Серденюк

НЕПЕРЕБОРНЕ БАЖАННЯ НАВЧАТИСЯ

Ми з вами живемо в благословенний Богом час, про можливість якого наші попередники-християни могли тільки мріяти. Для нас здійснення мрій про адвентистську християнську освіту для наших дітей є чудом Божим. Батьки-християни розуміють, що в духовній атмосфері школи діти вчаться бути схожими на Христа, втілювати принципи, записані у Святому Письмі. Ранкові служіння і молитви налаштовують на краще сприйняття навчального матеріалу. Батьки віддають дітей до християнської школи, бажаючи, щоб вони були захищені від поганого впливу, спілкувалися з однолітками, які мають моральні цінності й життєві

цілі. Адже «хто з мудрими ходить, той мудрим стає» (Прип. 13:20). У християнській школі діти вибирають духовні орієнтири у своєму житті. Християнське середовище допомагає відкрити дані Богом таланти, навчитися співчувати і допомагати ближнім. Важливі не лише академічні знання, а й формування християнського світогляду. Бог навчає: «Привчай юнака до дороги його, і він,

як постаріється, не уступиться з неї» (Прип. 22:6). Лише те навчання дає справжню мудрість, в основі якого – Бог і Його Слово. Адже «початок премудрості – страх перед Господом» (Псал. 111:10).

Адвентистський навчально-виховний комплекс «Джерело мудрості» у Вінниці відчинив свої двері ще 2012 року. Крім загальноосвітньої школи, до комплексу також входить дошкільний заклад. У школі сьогодні навчається 48% дітей з неадвентистських сімей. Їхні відгуки про нашу школу позитивні. Наприкінці минулого навчального року до мене підійшла мама одного з моїх учнів, старший брат якого закінчував 9-й клас, і сказала: «Наш старший син Марк Лебедовський планував вступати після 9-го класу до училища, але ми розуміємо, у яку атмосферу він може потрапити після вашої школи,

тому вирішили залишити його у вас ще на два роки, щоб він остаточно сформувався як духовна особистість». Слава Богу, що люди цінують переваги християнської школи.

«Коли ми дізналися, що у Вінниці почала працювати адвентистська школа, у нашої доньки Лучани Стангеліні з'явилося непереборне бажання навчатися в ній. Тоді вона навчалася в 9-му класі світської школи, й атмосфера там була далекою від ідеальної. Проте потрібного класу в християнській школі не було. Улітку минулого року Лучана прийняла хрещення в Церкві адвентистів, і ми вирішили молитися з донькою вдома, щоб це був її досвід з Богом, – розповідає мама Олена. – Господь відповів чудовим чином, явивши Свою всемогутність. 31 серпня 2016 року рада Подільської конференції ухвалила рішення про відкриття всіх класів загаль-

ноосвітньої школи. Це була чудова відповідь на наші молитви та благословення Боже не лише для нашої доньки, але і для багатьох інших дітей».

У 1-Б класі нашої школи навчається дівчинка Марійка. Восени учні школи проводили свято «Подяки Богу за врожай», на яке були запрошені батьки школярів. Та з певних причин мама й тато Марійки, які сповідують іншу віру, не могли прийти на свято. Дівчинка дуже хвилювалася і щиро молилася. І яке було здивування для всіх, коли перед початком свята до прикрашеної зали зайшли батьки Марійки. Бог відкрився для неї як Той, Хто чує і відповідає на молитви. Слава Йому за це!

Варто згадати і про те, що на території школи діє дитячий християнський садочок.

У який навчальний заклад віддавати своїх дітей на навчання, батьки вирішують самі, але Господні благословення в християнській школі очевидні, бо це Божо школа!

Лариса
Вільчинська

ШУКАЙТЕ ГОСПОДА, ДОКИ МОЖНА ЗНАЙТИ ЙОГО

Хочу поділитися з вами своєю історією знайомства з Богом. Я народилася й виросла в християнській сім'ї. Змалечку ходила до церкви, бо так навчила мене мама. Лише зараз розумію, що це була формальна віра. Коли мені виповнилося дев'ять років, ми з мамою поїхали в місто за покупками. Переходячи дорожку, я потрапила під машину. Лікарі казали, що від отриманих травм я помру, а якщо й залишуся живою, то стану інвалідом. Я втратила багато крові. У мене був перелом тазової кістки. Під час транспортування

із Самбора до Львова навіть зупинилося серце. Але Бог вирішив по-іншому. Завдяки палким молитвам мами і родини Він не дозволив смерті забрати мене. Я чітко бачу, як Господь вів мене Своєю дорогою ще в ранньому віці. Уже в юні роки я відчувала духовну потребу, яку не могла нічим задовольнити.

У 22 роки у мене виявили пухлину. І знову лікарня, аналізи, операція. Пригадую, я лежала в палаті перед операцією і роздумувала про своє життя, чи буде мені з чим з'явитися перед Богом. Пухлина виявилася доброякісною. Господь допускає миті страждань, щоб ми наблизилися до Нього.

Потім усе ніби було гаразд зі здоров'ям, з'явилася робота за фахом, але я відчувала, що не маю духовного спокою. Я шукала Бога й одного разу прислухалася до поради мами, яка почала дивитися християнський телеканал «Надія». Згодом я зацікавилася, хто ж такі адвентисти сьомого дня і про що вони проповідують.

Я відшукала в Інтернеті адресу найближчої церкви у Львові та першої ж суботи пішла на служіння в громаду, що на вулиці І. Багряного. Тут я знайшла духовний спокій, справжнє щастя в Христі. У серпні минулого року я уклала завіт з Богом і можу точно сказати, що Господь з відкритими обіймами чекає людей, які Його шукають. Я дякую моєму Спасителю за цей шлях і за всі Його благословення!

«Шукайте Господа, доки можна знайти Його» (Ісаї 55:6)!

Вікторія
Козак

ПОД КРЫЛЬЯМИ АНГЕЛОВ

8 октября 2014 года после работы я зашла в отделение «Укртелекома», чтобы внести абонентскую плату за себя и за пожилую соседку. Потом села в троллейбус, вышла на своей остановке. По пути домой зашла в супермаркет за продуктами. В это время зазвонил мобильный телефон. Звонила подруга. Мы обменялись новостями. Целы ли окна в квартире? Есть ли у нас вода? Есть ли электричество после очередного обстрела? Все ли живы? Такие у нас новости.

Мы бы еще долго говорили, но неожиданно пропала связь. После того как начался вооруженный конфликт, для Донецка это очень частое явление, которое совершенно не удивило и благодаря которому я быстро купила нужные продукты, вышла из супермаркета и отправилась домой. Я миновала почту, потом ЖЕК, поздоровалась со слесарями из ЖЕКа, обошла футбольное поле возле нашей девятиэтажки, вошла в подъезд, поднялась лифтом на свой девятый этаж и заглянула к соседке, чтобы отдать квитанцию об оплате. Мы с Оксаной Степановной – так зовут мою соседку – подошли к окну, чтобы ей были хорошо видны цифры на квитанции.

Весь мой путь с того момента, когда я вышла из супермаркета, и до того, как оказалась у окна в квартире соседки, занял около 10 минут. И в тот самый момент мы услышали характерные звуки обстрела. Мы смотрели в окно как замороженные. Один снаряд попал в дом напротив, другой разорвался на тротуаре, по которому я только что шла домой. Мы видели, как, раненные осколками, падают на землю парни – слесари ЖЭКа, стоявшие на тротуаре...

...Когда оцепенение прошло, я начала молиться и благодарить Бога за то, что Он сохранил мне жизнь. Ведь я совсем недавно была на том месте, куда попал снаряд! Всего несколько минут назад я шла по этому тротуару, прошла мимо слесарей... Я благодарила Господа за то, что снаряд не попал в мой дом...

Я вспомнила, что сейчас должен возвращаться домой сын! Эта мысль

заставила меня выбежать на улицу. Нужно найти сына! Когда я выскочила из подъезда и подбежала к дороге, по которой должен был проезжать автобус, уже слышались приближающиеся звуки сирен скорых. Одна из них подъехала к ЖЕКу, чтобы оказать помощь слесарям. Одному из них помощь была уже не нужна, другие были тяжело ранены...

Оказалось, что снаряды попали и в тот супермаркет, в котором я делала покупки. «Боже! Благодарю Тебя за то, что мобильная связь прервалась и я быстро вышла из супермаркета!» – молилась я...

Водитель автобуса, в котором ехал мой сын вместе с другими пассажирами, услышав звуки обстрела, остановился. Поэтому, когда все стихло, люди пошли домой пешком. Увидев сына живым и невредимым, я благодарила Бога со слезами облегчения и радости. Слава Богу!

БОГ ВЕРЕН И МИЛОСТИВ К ЛЮБЯЩИМ ЕГО

Однажды мой муж Игорь зашел после работы домой, чтобы проверить, целы ли окна, полить цветы, провести старенькую одинокую соседку Оксану Степановну. Потом он поехал ночевать к родственникам, которые жили в более безопасном районе. А утром снова отправился на работу, которая была недалеко от нашего дома. Так он делал каждый день после отъезда детей, а потом и моего отъезда из Донецка.

В тот день, проверив, все ли в порядке дома, он сел в автобус. Пассажиров было всего четверо: он, еще один мужчина и две женщины. В августе 2014-го миллионный Донецк был почти пуст. Многие уезжали из города. Поэтому на улицах и в транспорте было мало людей.

Автобус быстро двигался по маршруту, поскольку машин на улице было очень мало. Когда автобус подъехал к перекрестку, одна из пассажирок попросила водителя остановиться сразу за перекрестком, не доезжая до остановки, чтобы потом не возвращаться. Водитель, конечно, мог этого не делать, но все же остановил автобус. Женщина, поблагодарив, вышла. Двери закрылись, автобус начал движение. И в следующую секунду начался обстрел.

В подобных обстоятельствах люди ведут себя по-разному. Мы порой сами не знаем, как поведем себя в экстренной ситуации. Вторая пассажирка тут же упала на пол под кресло и начала молиться молитвой «Отче наш». Водитель был перепуган. Тогда мужчина, ехавший вместе с Игорем, взял на себя управление автобусом, давая водителю четкие указания: «Езжай прямо! Сворачивай во дворы пятиэтажек! Не останавливайся! Проезжай! Вправо, еще раз направо! Туда не поворачивай, там падают снаряды!» Игорь все это время мысленно молился, наблюдая за тем, как Бог вместе с ангелами выводит их из опасного места.

Позже, размышляя о происшедшем, вспоминая мельчайшие подробности, муж сделал вывод, что если бы одна из пассажирок не задержала автобус на перекрестке, если бы водитель не захотел остановиться и доехал до остановки, то мина или снаряд попали бы в автобус или же упали рядом. От взрыва и осколков все в автобусе могли погибнуть.

*Бог верен и милостив ко всем,
любящим Его!*

**Оксана
Рубцова**

Я САМЕ НА ТОМУ МІСЦІ, ДЕ МАЮ БУТИ

Про Церкву адвентистів сьомого дня я дізналася від своєї тітки. Почала досліджувати Слово Боже, згодом відвідувати церкву, а в серпні 2012 року уклала завіт з Господом. На початку 2013 року я втратила роботу. Це було серйозне випробування і дивовижний досвід з Ісусом.

Я поринула в пошуки роботи: розмістила своє резюме на відповідних сайтах, пройшла безліч співбесід. Як виявилось, не так легко знайти роботу з графіком, який дозволить би не порушувати четверту заповідь. Ці пошуки тривали три місяці. Увесь цей час я молилася, просила в Господа керівництва і допомоги та вірила, що Він мене чує.

Одного дня я прийшла на чергову співбесіду. Запропонована посада мені дуже сподобалася. Я розповіла про свої принципи, про те, що в суботу не зможу виходити на роботу і що в п'ятницю взимку маю йти раніше. Мені повідомили, що відповідь я отримаю через декілька днів. Повернувшись додому, я розповіла мамі, що робота мене повністю влаштовує, і ми вирішили молитися. А так як моя бабуся не адвентистка, то я вирішила, що це буде чудове свідчення для неї. Ми молилися, щоб Господь

допоміг і мене взяли саме на цю роботу. Я була переконана, що це чудова пропозиція. І Господь відповів! Через два дні мені зателефонували і запросили пройти стажування. Уже за кілька днів я зрозуміла, що це погана робота, адже там були фінансові махінації. І я знову в пошуках...

Але із цієї ситуації я зрозуміла, що мені варто прислухатися до Божого голосу й шукати Його волі. Я почала просити Ісуса, щоб Він допоміг зрозуміти, яку саме роботу Він мені приготував. Я продовжувала ходити на співбесіди. Відвідала одну компанію, обговорила всі нюанси, мене прийняли, і я вже проходила стажування. Усе було чудово, графік узгодили, «підводних течій» не було. Але я була переконана, що це не та робота, тому вирішила не витратити даремно свій час. Знову повернулася до пошуку вакансії та продовжувала молитися!

Наступну співбесіду я проходила на посаду головного адміністратора. Мені запропонували чудову зарплату. Мене все влаштовувало. Але графік роботи не передбачав вихідних у суботу та неділю. Коли я повідомила, що змушена відмовитися від пропозиції, мене запитали чому. Яким великим було їхнє здивування, коли вони почули, що я адвентистка і в суботу працювати не буду, бо ходжу до церкви.

Від цієї пропозиції я відмовилася без жодного сумніву, адже переконана, що Закон Божий незмінний і порушувати його не можна. Я знала, що вірних Своїх дітей Бог не залишає.

Далі було безліч телефонних дзвінків. Кожного разу я запитувала: «Який графік роботи?», бо втомилася їздити на співбесіди. Черговий мій дзвінок, стандартне запитання про графік роботи... На іншому кінці дроту дівчина з

приємним голосом повідомила, що працювати треба шість днів на тиждень, але можна обговорити деталі. Я їй пояснила, що в суботу працювати не буду. І, як завжди, почула у відповідь: «Ми вам зателефонуємо...». За декілька днів мені зателефонували і запросили на співбесіду. На цій роботі я працюю уже четвертий рік!

Дякую Богу за мою роботу. Я саме на тому місці, де маю бути! Я маю можливість розповідати про Христа моїм колегам і моєму керівнику. Вірю, що мої свідчення про Спасителя не будуть даремними. Ще раз переконалася, що вірних Своїх дітей Господь не залишає. Довіряйте Богові, вчіться слухати Його голос і йти тим шляхом, яким Він вас проводить.

**Зоряна
Пашковська**

У БОГА ВСЕ ВОВРЕМЯ

Иногда мы слышим от других: «Где же Бог? Почему Он молчит?» – и невольно задумываемся: неужели Он действительно больше не желает вмешиваться в нашу жизнь? Неужели Он устал нас, грешных, любить? Нет, Его «любовь никогда не перестает» (1 Кор. 13:8). Господня рука не устаёт помогать.

Я очень люблю лыжный спорт, катание на горных лыжах. Мне нравится чувство свободы, скорость и, конечно, величественная красота зимней природы. Что может быть лучше гор? Только горы...

Восемь лет назад силами нашей молодежи был организован первый христианский зимний лагерь для любителей горных лыж. Все эти восемь лет мы совмещаем катание на лыжах со служением.

...В свое время я получил травму колена. Но мне было некогда ходить по врачам, да и зачем, думал я, ведь у меня есть Бог, Который силен меня исцелить. Колено беспокоило, но я все равно не спешил заниматься своим здоровьем.

Однажды мы отправились к одной из наших сестер, чтобы помочь ей в уборке картофеля. После того как ▶

ПОКЛИКУЙ ДО МЕНЕ

**«Покликуй до Мене – і тобі
відповім, і тобі розповім
про велике та незро-
зуміле, чого ти не знаєш!»**

(Єрем. 33:3)

Як вихор, промчалися літа, насичені служінням Господу. Коли життя, сповнене мрій і бажань, тільки починається, воно видається нескінченно довгим. Здавалося, що старість ніколи не прийде, деє вона там, за високими горами, глибокими морями. І раптом вона опинилася поруч і сказала: «Ось я!» І зразу ж відчулося: не ті сили, не той зір, спритність кудись поділася, уповільнився хід, але дух бадьорості залишився той самий, і душа злітає до Господа у хвалі.

Хочу розповісти про нашого друга юності, родича, служителя Георгія Галана. Живе він в Одесі, йому вже за 80. Минувшого року я вирішила відвідати Георгія, щоб заодно зустрітись з його старшим сином, який приїхав до батька з Німеччини.

На вокзалі мене зустріла дружина Миколи. Поки ми їхали вулицями Одеси,

вона розповіла мені, як Бог урятував її чоловіка. Того ранку він вирушив своїм авто на роботу в Миколаїв. Траса була заповнена автомобілями, і довелося їхати зі швидкістю 100 кілометрів на годину. За кілька кілометрів від Миколаєва його несподівано обігнав автомобіль на великій швидкості, який мчав узбіччям. Микола побачив, що авто заносить і воно летить у дерево. Інтуїтивно чоловік, бачачи, що немає зустрічних машин, скерував автомобіль лівіше й одразу отримав дуже сильний удар з правого боку. Його тяжкий позашляховик перелетів через зустрічну смугу, перевернувшись, злетів з дороги і вдарився в дерево. Микола отямився вже в розбитому авто. Коли вибрався з нього і почав себе оглядати, то нічого, окрім кількох подряпин,

не виявив. Почали зупинятися автомобілі, за хвилину до нього підійшла жінка і з острахом запитала, чи вижив водій. Микола відповів, що він і є водій. Жінка обняла його і дякувала Богу, що все обійшлося, адже це вона була винна в ДТП. Жінка пояснила, що їй стало погано за кермом. Від сильного удару об дерево вирвало мотор, і він влучив у Миколину автівку з такою силою, що спричинив страшні наслідки. Якимось чудом ні ця жінка, ні її пасажир суттєво не постраждали. Розбиту машину Миколи я бачила. Безперечно, саме Небо втрутилося в цю ситуацію і врятувало життя цим людям.

Григорій Галан розповідає, що все життя молиться за свого сина, бо знає, як багато часу він проводить у дорозі. Бог помилював його сина, продовжив йому життя, щоб

вирівняти його дорогу і щоб він заприязнився з Господом. «Кожна щира молитва виголошується під впливом Святого Духа, і саме така молитва приємна Господу. Будь-яке прагнення душі до Бога є свідомством Його роботи», – пише Е. Уайт.

Бог і сьогодні готовий прислухатися до молитов Свого народу: «Отож-бо, Господня рука не скоротшала, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути» (Ісаї 59:1). Якщо батьки-християни будуть щиро шукати Господа, Він нагадає їм, що сказати, і ради Ймення Свого допоможе їм у справі навернення їхніх дітей. **Батьки, моліться за ваших дітей, бо ця молитва має дивовижну силу!**

**Дарія
Бабич**

▶ картофель был выкопан и собран в мешки, нужно было спустить его в погреб. Я взялся за это дело. Мне и в голову не приходило, что, помогая другому человеку, я могу навредить себе. Травмированное колено вновь разболелось, и это было уже серьезно.

Вернувшись домой, я решил, что на этот раз должен обратиться к врачу. На следующий день отправился в больницу. У меня было немало вопросов к Богу. В частности, я спрашивал, почему со мной случилось такое и почему именно сейчас, а не раньше. В жизни каждого из нас бывают моменты,

а иногда целые периоды, когда мы задаем Богу вопросы. Я спрашивал себя, не потерял ли Его из виду. Обдумывая сложившуюся ситуацию, я понимал, что только Он может мне помочь.

Врачи назначили операцию, на которую у меня не было средств, но я знал, что Бог позаботится обо всем. Я не понимал и не знал, как Он это сделает. Я просто пытался верить. И Бог не подвел. Меня прооперировали. Сегодня я могу ходить, не хромя, начинаю немного бегать. В этом году уже катался на сноуборде. Конечно, многое еще предстоит сде-

лать. Но Бог рядом, и я верю, что Он направит меня.

Благодарен нашей сестре во Христе, которая попросила помощи в уборке картофеля, ведь именно благодаря тому, что произошло в ее доме, я

продолжаю ходить. Иначе я не скоро обратился бы к врачам.

У нас может быть много вопросов к Богу: «Почему?», «Зачем?», «Для чего?» И мы ждем, что Он сразу же ответит на них. Однако очень часто ответы приходят позже, с течением времени. Но что самое интересное – вовремя. У Господа все вовремя. Он выбирает наилучшее для нас время, чтобы дать Свой ответ. Верьте и доверяйте Богу! Он никогда не подведет!

**Максим
Буга**

Нас у Бога много

Нас всех друг другу посылает Бог.
На горе иль на радость – неизвестно,
Пока не проживем цикличный срок,
Пока мы не ответим свой урок
И не сдадим экзамен жизни честно.

Мы все друг другу «до смерти» нужны,
Хоть не всегда полезность очевидна.
Не так уж наши должности важны,
И не всегда друг к другу мы нежны,
Бывает и досадно, и обидно.

Как знать: зачем друг с другом мы живем?
Что вместе держит нас, соединяет?
По жизни мы идем и день за днем
Себя друг в друге лучше узнаем,
И шляпу перед зеркалом снимаем.

Нас манит даль непройденных дорог,
А друг в дороге – радость и подмога.
И не сочтем высокопарным слог:
Нас всех друг другу посылает Бог!
И слава Богу, нас у Бога много!

Ольга Никитина

Хрещення євнуха – Рембрандт Харменс Ван Рей

ТІЛЬКИ ДЛЯ ОДНІЄЇ ЛЮДИНИ

Зверніть увагу, скільки зусиль було витрачено тільки на одного ефіопського скопця (Свідчення для Церкви, т. 8, с. 57). Цей ефіоп мав хорошу репутацію та великий вплив. Бог бачив: якщо він навернеться, то передасть іншим світло, котре отримав сам, і справить великий вплив на користь справи

Євангелія. Божі ангели супроводжували цього шукача світла, скеровуючи його до Спасителя. Святий Дух Господній послав цьому вельможі людину, котра могла привести його до світла.

Пилип отримав повеління підійти до ефіопа й пояснити йому пророцтво, котре той читав. «Підій-

«Ангел же Господній промовив до Пилипа, кажучи: Встань і йди на південь – на шлях, що йде з Єрусалима до Гази, бо пустинний він. Він устав і пішов».

(Дії 8:26, 27)

ди, – сказав Дух, – й пристань до цієї колісничці!... Серце скопця сповнилося трепетом, коли Пилип почав пояснювати йому Святе Письмо; і як тільки учень закінчив, той був готовий прийняти подароване йому світло. Він не відкинув Євангелія, виправдовуючись тим, що займає високе становище у світі...

Цей ефіоп уособлював велику групу людей, яких повинні навчати такі місіонери, як Пилип, – мужі, котрі чують Божий голос і йдуть туди, куди Він їх посилає. Чимало є таких, які читають Слово Боже, але не можуть зрозуміти його справжнього змісту. Багато чоловіків і жінок зводять свої сповнені тути погляди до Неба. Душі, що прагнуть світла, благодаті й сили Святого Духа, зі сльозами підносять до Бога молитви й прохання. Чимало людей перебувають на порозі Царства і лише чекають, коли хтось запросить їх туди увійти. Ангел спрямував Пилипа до людини, котра шукала світла і була готова прийняти Євангеліє. І сьогодні ангели скеровують стопи тих працівників, які дають Святому Духові можливість освячувати їхні вуста, очищати й облагороджувати серця (Дії апостолів, с. 107-109).

Той, Хто послав Пилипа до ефіопського радника, Петра – до римського сотника, а маленьку дівчинку-ізраїльтянку – на допомогу сирійському воєначальнику Нааману, посилає сьогодні чоловіків, жінок і молодь до тих, хто потребує Божественної допомоги й керівництва (Служіння зцілення, с. 473).

ХРИСТИАНСЬКИЙ МОЛОДІЖНИЙ ТАБІР для молоді віком 16-30 років

НА ВАС ЧЕКАЄ:

- мальовнича природа;
- цікава програма;
- нові знайомства;
- смачна кухня;
- духовні роздуми;
- веселі ігри;
- багато іншого.

Пісочний – там, де небо торкається сердець...

Ми таборуємо на мальовничому озері Полісся

13-23 липня

у с. ЗГОРАНИ Любомильського р-ну Волинської області

тел: +38 098 801 97 79, +38 093 399 75 65

www.sand.camp

vk.com/sand.camp

Щомісячна газета
«АДВЕНТИСТСЬКИЙ
ВІСНИК» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Смалъ

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72